

Abonyi Sándor

Isten előre küldött emberei

A cím talán kicsit furcsának tűnhet számunkra, de amikor József szájából hangzik ez el, akkor sok minden kezd világossá válni:

„Monda azért József az ő atyjafiainak: Jöjjetek közelebb hozzám! És közelebb mennek. Akkor monda: Én vagyok József, a ti testvéreitek, kit eladtatok Egyiptomba. És most ne bánkódjatok, és ne bosszankodjatok azon, hogy engem ide eladtatok; mert a ti megmaradásotokért küldött el engem Isten ti előttetek. Az Isten küldött el engem ti előttetek, hogy műveljem a ti megmaradásotokat e földön, és hogy megmenthesselek titeket nagy szabadítással. Nem ti küldöttetek azért engem ide, hanem az Isten”

1 Mózes 45:4-8

József történetét sokan ismerik. (1 Mózes 37.1-45.28) József történetének szellemi üzenete már az ószövetségi időkben Jézus szerepét vetíti előre, ezért József bizonyos értelemben Jézus „előképének” is tekinthető.

A lényeg mindkét történetben azonos: a saját testvérei juttatják halálra, hogy később megmenthesse őket a haláltól!

József helyzetébe belegondolva magunkat, amikor a saját testvéreink „kútba dobnak”, bizonyára nekünk sem az lenne az első gondolatunk, hogy ez valójában Isten tervének része és ennek így kellett történnie. Bizonyára eltelt egy idő, amikorra ez József előtt is világossá vált. A kútban semmiképp. Később a Potifár házában, ahol jó dolga volt még mindig nem, majd erkölcsössége miatt éveket kilátástalanul a börtönben töltve még mindig nem valószínű. Amikor megfejtette a fáraó álmát és hirtelen magas rangra emelkedett (a fáraó jobb keze lett) még mindig rejtve lehetett Isten terve előtte. Amikor azonban Egyiptom egyedülálló gabona tartalékát hozta létre és az egész földön éhínség volt, beleértve a testvéreit is, akkor már világossá válhatott előtte, hogy most kezében a lehetőség, hogy megmentse őket a haláltól. Ebben a helyzetben már nem lehetett kétséges József számára, hogy Isten küldte őt előre a testvérei megmentése érdekében.

Sok ilyen előre küldött emberről olvashatunk a Bibliában. Ilyenek voltak a sorban a mi hitbeli ősapánk Ábrahám, majd Mózes, Gedeon, Zorobábel, Ezsdrás, Nehémiás, Keresztelő János, Maga Jézus, később Pál apostol vagy a későbbi századokban Luther Márton. A mai időkben ilyenek látom személy szerint Paul Washert, hogy csak a mindenki által ismert embereket említsem.

Az ő történetük több dologban talán eltérő, de a lényeg azonos:

- Valóságos emberi konfliktusok közepette Isten „kiragad” egy-egy embert a saját, sokszor a körülötte élők számára kényelmes, de Isten számára nem kedves környezetéből.
- Kiviszi őket a „pusztába”, ahol a „szívükre beszél”.
- Átmennek - sokszor igen nehéz – próbákon, ami a későbbi időszakra való felkészítés része.
- Teljesen összetöri őket és elvégez rajtuk egy jellemformálást, hogy önmaguk számára „semmik legyenek”, már semmit sem várjanak maguktól, hanem egyedül Istentől: Isten alázatosságra neveli őket.
- Isten látásokat ad nekik, hogy vele szoros kapcsolatban élve megismerjék Isten szívét és gondolkozását.
- Isten időnként hosszú éveken keresztül megvárhatja őket, megtanítva őket a mindig cselekedni akaró testi ember számára a legnehezebb dologra: várakozni Istenre és az Ő időzítésére.
- Aztán amikor már teljesen lemondanak mindenről és azt hiszik Isten el is felejtette őket és teljesen alkalmatlanok minden szolgálatra, akkor Isten megkeresi őket és erővel és hatalommal felkenve szolgálatba állítja őket.
- Hogy véghezvigyék az Isten által eltervezett saját népük megszabadítását.

Itt mindenki által ismert „hősök” neveit soroltam fel, és eszünkbe sem jut, hogy ilyesmi velünk is megtörténhet, mert sokszor meg sem értjük a hasonló eseményekben azt, ami József számára világossá vált. Pedig hasonló esetek sokkal többször megtörténnek ma is, mint gondolnánk, csak nyitva kell tartani szellemi szemeinket, hogy megértsük Isten akaratát.

Bárki, akit Isten kiragad a világból és a Sátán országából átvisz Isten Királyságába, hasonló történésekre számíthat a családtagjai és a közvetlen környezete részéről. Ilyen értelemben minden megtért és hívővé lett ember bizonyos értelemben egy „Isten által előre küldött ember”, akit Isten fel akar használni a környezete „halálból való megmentésére”. Kit, ha nem őt, akit ismer a környezete és kell, hogy az újjászületett természete egyeseknek kívánatos, mások számára haragra ingerlő és támadások sorozatát kiváltó legyen. Sok hívő megtapasztalja Isten hatalmas szeretetét és igazságát és ezt őszinte – megmentő - szívvel továbbadja környezetének és meglepődve veszi tudomásul, hogy társai „keresztre feszítik” vagy „kútba dobják” őt. Ilyenkor jön az első sokk a friss hívők életében, és vannak, akik meg is hátrálnak és elmegy a kedvük a további bizonyágtételről. De tudd meg, hogy te Isten „előre küldött embere vagy” és a sorsod sem lehet jobb, mint fő példaképünké Jézusé: megostoroznak, kigúnyolnak, elutasítanak, kiközösítenek, de mindezt Jézus miatt teszik veled. Jaj nekünk, ha nem üldöznek bennünket. Ez a hívők mindennapi normál életmódjához tartozik. Jézus megmondta:

„Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd”, mert „nem nagyobb a szolga az ő uránál”. (János 15.20)

Ezt jelenti keresztyénnek – krisztusinak – lenni a világban:

„Jaj néktek, mikor minden ember jót mond felőletek, mert éppen így cselekedtek a hamis prófétákkal az ő atyáik”. Lukács 6:26

Hívóként egy idő után hozzászokunk a világtól elszenvedett támadásokhoz és tudomásul vesszük, hogy ez a keresztyén életünk része, amivel együtt kell élni és állandó harcban vagyunk a világgal, mert a világ ellenség, aminek fejedelme (ura) a Sátán! Ezt nem szabad elfelejteni sosem a hívőknek, amikor világi, világias dolgokkal barátkoznak! Ha nem üldöznek bennünket, akkor ez annak a jele, hogy már túlságosan világiak vagyunk (a világhoz hasonlóak), ami nem ingerli a világot, mert megbékél egy világias keresztyénséggel, de a keresztyénség igazi – döntésre készítő - kihívás kell, hogy legyen a világ számára, aminek hatására az emberek - látva a hívők krisztusi természetét - vagy megtérnek vagy „megölik, megfeszítik” a hívőket. Nincs Istentől eltervezett középút! Az a fajta „középút”, amit a Laodíceai gyülekezetnek írt levélben az ige langyosságnak nevez, ahol Jézus már nincs jelen a közösségben, az a gyülekezet egy Jézus nélküli vallásos közösséggé válik, amivel Jézus már nem tud közösséget vállalni.

Ilyenkor Isten mindig beavatkozik az eseményekbe. Nem tűrheti azt az állapotot, hogy egy hiteltelen keresztyénség felmutatásával, Jézus nevében megcsúfolják Őt az emberek előtt. Jézus ilyenkor megtérésre szólítja fel az egész gyülekezetet! Vannak néhányan, akik élő kapcsolatban vannak az Úrral, és meghallják ezt a „gyülekezetben”, de sokan nem. Az ige szerint, akik meghallják ők a „győztesek”. Ha ők az ige szerint élnek és cselekednek, az egy idő után elviselhetetlen konfliktusok forrásává válik a „gyülekezetben” belül. Ilyenkor sok furcsa dolog megtörténhet: régi barátok, családtagok egymás ellen fordulása, korábban barátságos testvérek érthetetlen viselkedései.....stb. sőt még a „győzteseket”, mint engedetlen, összeférhetetlen, alkalmazkodásra képtelen, szeretetlen, törvénykező személyeket ki is zárhatják a „gyülekezetből”. Az ige beszél ilyenekről, előre felkészítve a hívőket az ilyen helyzetekre:

*„Ezeket beszéltem néktek, hogy **meg ne botránkozzatok. A gyülekezetekből kirekesztenek titeket; sőt jön idő, hogy aki öldököl titeket, mind azt hiszi, hogy isteni tiszteletet cselekszik. És ezeket azért cselekszik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem. Ezeket pedig azért beszéltem néktek, hogy amikor eljön az az idő, megemlékezzetek róluk, hogy én mondtam néktek.....”** János 16:1-4*

Minden hívő rémálma, ha saját hittestvérei közösítik ki és „dobják kútba”, „megölve” bennük az Istenbe és Isten embereibe vetett bizalmukat és a reményt”. Hívők minden korban átélnek hasonló helyzeteket, amikor Józsefhez és Mózeshez hasonlóan. „nehéz – pusztá – időszakon” kell – sokszor magányosan vagy csak néhány fő társaságában – átmenniük.

Ha a Szent Szellem most bizonyosságot tesz neked, hogy ilyen helyzeten mentél át, akkor tudd meg, hogy ez Isten terve az életedben, mert Isten az, aki „előre küldött téged” a testvéreid későbbi megmentése érdekében. A testvéreid tudtukon kívül betöltötték Isten tervét az életedben és tudatlanul cselekedték veled, amit cselekedtek.

Ezért mondta Jézus is a kereszten: „... *Atyám! bocsásd meg nekik, mert nem tudják mit cselekszenek.*” (Lukács) Jézusnak is meg kellett halnia, hogy a halálból feltámadva mások Megváltója lehessen. Így neked is át kell menni az ó embered halálán, hogy új életed legyen és meg tudj menteni másokat. Az a sok érthetetlen dolog, és sok nehéz próba, ami egy „pusztai” időszakban történik veled, az mind Isten munkája benned. Meg kell bocsátanod a testvéreidnek és száműzni minden haragot a szívedből a testvéreid iránt, akik halálra adtak téged. Lásd meg ebben Isten akaratát, mert őket felhasználva (megkeményítve) Isten az, aki teljesen össze akar törni téged, hogy ne maradjon semmi az óemberedből, hogy alázatossá válj, hogy már semmit sem akarj saját magadtól tenni, csak egyedül Isten akarata szerint. Várj türelmesen akkor is, amikor úgy tűnik, hogy nem történik semmi. A nyüzsgő világban élő ember számára ez kínkeserves, de a pusztai ilyen, egy „ingerszegény” környezet, ahol látszólag semmi sem történik. Ez azonban csak a látszat, mert Isten felügyeli mindezeket és látja a te harcaidat (küzdelseidet, bukásaidat, győzelmeket). Ő előtted jár a „pusztában” is!

Ebben a helyzetben legyenek bátorítóak számodra Ézsaiás szavai:

„Ne emlékezzetek a régiekről, és **az előbbiekről ne gondolkodjatok!** Ímé, újat cselekszem; most készül, avagy nem tudjátok még? Igen, **a pusztában utat szerzek, és a kietlenben folyóvizet....., hogy választott népemnek inni adjak.**”
Ézsaiás 43:18 -20

Isten előttünk jár a pusztában is, gondoskodik rólunk és utat készít számunkra, amin járnunk kell és ellát táplálékkal is. Ezt látjuk a zsidó népnek az Egyiptomból való kihozatala után is a pusztában. Isten mindenről gondoskodott nekik a pusztában, de ők mégis lázadók, elégedetlenek voltak. Nem bíztak a Mindenhatóban! Isten megvizsgálta a szívüket és sokan elpusztultak. A „puszta” a próba, a vizsga helye, ahol vagy megbukik valaki (meghal) vagy „győztesen” „érettként” jön ki belőle és a nagyobb kihívásokban is bátran helyt fog állni. A zsidó néphez hasonlóan ne háborogjunk a „pusztában”, hanem figyeljünk Istenre és bízunk benne, mert ő egy jót készít számunkra, csak még nem látjuk. Ha „győztesként” jövünk ki a pusztából, mint Józsué és Káleb, akkor „Isten előreküldött embereiként” vezetni tudjuk Isten népét abban a harcban, ami beviszi őket arra a helyre, amit Ő készített el az Őt szeretőknek.

Van ilyen reménységed, kedves Testvérem?

Ábrahámnak a hitbeli ősapánknak a reménységével kell látnunk a dolgokat, hogy az ő nyomdokaiban járassunk.

„*Aki reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok népnek atyjává lesz, a szerint, amint megmondattott: Így lesz a te magod. És hitében erős lévén, nem gondolt az ő már elhalt testére, mintegy százestendős lévén, sem Sárának elhalt méhére; az Istennek ígéretében sem kételkedett hitetlenséggel, hanem erős volt a hitben, dicsőséget adván az Istennek, és teljesen elhitte, hogy amit ő ígért, meg is cselekedheti.*” Róm 4:18-21.

Ábrahám hitt a nagy ígéletben, amit Istentől kapott. Ő szellemi ember volt és nem a láthatókra nézett, mint sok mai hívő. Beteljesült minden az ígéretekben a saját életében a látható világban? Nem!!! Sárától egy fia (Izsák) született és később Izsáknak is csak két fia (Ézsau és Jákób). Tudjuk azonban, hogy Jákób leszármazottai, akik Egyiptomból jöttek ki, már több százezren voltak. Láthatta ezt Ábrahám? Nem.

Lehet, hogy a mi ígéreteinknek is csak egy része teljeseedik be és válik láthatóvá a saját életünkben, de később (az örökkévalóságban) meg fogjuk látni az életünk és munkánk igazi gyümölcsseit.

Mi a láthatatlan számára kell, hogy munkálkodjunk és az eredmény a láthatatlan világban lesz nyilvánvalóvá. Ami legmegnyugtatóbb számunkra, hogy Isten, aki hű és igaz, mindent tud és lát, és amikor elébe fogunk állni az utolsó napon „megjutalmazza” azokat, akik „vele jártak”.

Kedves testvérem! Nem hiábavaló a mi munkánk, még akkor sem, ha a látható világban sokszor annak is látszik!

„Mivelhogy nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.” 2 Korintus 4:18.

Ezt jelenti a hitben járás, ami tetszik Istennek.

A testi ember arra néz, „ami a szeme előtt van”, de az becsap bennünket, mert azok „ideig valók”. A láthatatlan megragadása az, ami az örökkévaló értéket hozza létre, mert az állhatatos dolgok megmaradnak az örökkévalóság számára az állhatatlan dolgok pedig már itt a világban is Isten megrázó munkája hatására, mint a fenyverre épített ház, össze fognak dőlni, és a vége pusztulás lesz.

A láthatatlan (szellemi) világra kell szegezni tekintetünket, hogy Istentől látásokat véve elő tudjuk azt hívni a látható világ számára. Isten bátorítani akar bennünket, ezért ha nem is minden, de a láthatatlanból előhívott munkánk egy része bizonyára látható lesz a jelenvaló világban is, ami maradandó gyümölcs lesz, amiben még saját szemeinkkel is gyönyörködhetünk, Istennek adva azonban ezért a dicsőséget.

Ez adjon reményt nekünk a próbák közepette, a „pusztában” való járásunkban, mert *„...aki mindvégig kitart az üdvözül (megmenekül)”*.